Gud förser styrka på resan

av Stephanie Gossard

Som mamma till en barn med funktionsnedsättning tycker jag om att samla ihop allt vad jag behöva innan jag åker på en resa. Jag packar ner allt som vi kommer att behöva. Och sedan packar jag ner allting som vi kanske behöver. Gud opererar inte på samma sätt. Vi ser ett exempel på detta i Bibeln när Elijah var hungrig. Gud förser honom med mat *"Korparna kom till honom med bröd och kött på morgonen och med bröd och kött på aftonen, och han drack ur bäcken"* (I Kungaboken 17:6). Gud försedde inte Elijah med ett förrådshus av mat, istället gav han honom ett mål precis när han behövde det. Gud förser för vår familjs behov på samma sätt.

Jag måste medge, ibland verkar styrkan jag fått för dagen inte vara nog. När jag ber, frågar jag ofta Gud om framtiden. Jag vill se början och slutet av resan. Jag vill se hela planen utlagd. Jag vill ha alla verktyg, förnödenheter, och styrka i början av resan. Men istället, så lovar Gud helt enkelt att istället förse. Denna övertygelse finns i Filipperbrevet 4:19: "*Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver"*. Att vila i detta löfte kräver tillit. Jag måste förlita mig på Honom att förse varje omedelbart behov, och även de behov jag kan komma att behöva i framtiden.

Det finns gånger då jag känner mig överväldigad över allt jag tycks behöva. Mitt barn har behov som jag inte kan förse, både idag och i framtiden. Men Gud är inte överväldigad. Istället, när min styrka är borta, förser Han mig med sin styrka. Så som det står i andra mosebok 15:2 "*Herren är min starkhet och min lovsång.*" Gud förser inte bara våra fysiska behov, Han förser också människor som talar in i mitt liv. Han skickar de som kan följa mig på min resa och förse vishet, råd, och vänskap. Vilken välsignelse det är att anknyta till andra i Guds församling.

Även om du inte möter samma utmaningar som vår familj gör, så kan vi alla vara övertygade om att Gud känner till vår resa och att Han kommer att förse styrka precis när vi behöver det!

Styrka på resan

Av: Erin Rodrigues

"Herre, snälla ge mig styrka." Har du någonsin funnit dig själv uttrycka denna lilla, men väldigt uppriktiga bön högt eller tyst? Du är inte ensam. Som mammor investerar vi tid, energi och kärlek, både avsiktligt och bönefullt. Vi disciplinerar våra barn, lär dem Guds ord, och försäkrar oss om att de förstår principen av lojalitet till Guds hus. Vi pratar innan läggdags, vi medlar i konflikter, hjälper till med läxor, ger dem pussar och kramar, lagar mat och kämpar för familjemiddagar- och det är bara toppen av isberget! Om du är involverad i tjänst kommer du förmodligen att vara ännu mer upptagen. Om vi inte är försiktiga så är det lätt att bli överrumplad, utbrända, och utmattade ibland på den här resan, samtidigt som vi försöker att vara det Gudfruktiga exemplet som våra barn förlitar sig på att vi är. Att vara stark mitt uppe i det ständiga tömmandet av våra reservkrafter är inte lätt.

När vi kan sätta våra kaotiska dagliga scheman på vänt och ta tid till att dagligen träda fram inför Guds tron, händer något mäktigt i oss. Han ger oss den övernaturliga kraften för denna resa. Han fyller våra sinnen med en frid som övergår allt förstånd. Han byter ut vår dagliga oro och stress med en glädje och styrka medan han viskar in i djupet av vårt hjärta att allt kommer att bli okej.

Jesaja 40:29-31 påminner oss,

"Han ger den trötte kraft och ökar den maktlöses styrka. Ynglingar kan bli trötta och ge upp, unga män kan falla. Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar i väg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta."

Mina vänner, livet som mamma kommer alltid att vara fullt av bergstoppar och dalar; men för varje dal som du vandrar genom, så finner du att styrkan för denna resa bara kan bli funnen i Honom.

"Herren är min styrka och min sköld, på honom förtröstade mitt hjärta. Jag fick hjälp och mitt hjärta gläder sig. Jag vill tacka honom med min sång. Herren är sitt folks styrka, ett frälsningens värn är han för sin smorde." (Psalm 28:7-8).

Styrka precis i tid!

Av: Jodi Smith

När jag svarar telefonen hör jag en skriande sirén och min dotters röst, hysteriskt gråtande. Jag hörde tillslut vad hon sa mellan snyftningarna, "mamma, det är något som verkligen inte står rätt till med Ameliah!" När jag säger "Älskling, vad är fel?" så säger hon mellan snyftningarna "Jag måste gå, ambulansen är här".

Min man och jag börjar att be. Vi hade precis kommit tillbaka från en lång missionsresa och hade precis lagt oss för natten. När jag och min man börjar att be vänder han sig mot mig och säger "Gud försäkrade mig om att allt kommer att bli okej".

"Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad." (Psalm 46:1-2).

Ameliah, vårt barnbarn, var tre dagar gammal. Vår dotter, Kaitlin, och hennes man, Phillip, hade precis tagit hem henne från sjukhuset. Allt var bra, trodde dem. Kaitlin, trött från förlossningen, hade tagit en kort tupplur medan Philip höll ett öga på Ameliah när hon sov. Plötsligt var hon blå- hon andades inte! Snabbt plockade han upp henne och började klappa på hennes rygg, och hon började att andas igen. Lättad så la han henne ner igen.

Fortfarande väldigt orolig och ängslig så gav de sig iväg till akutavdelningen på barnsjukhuset i Kansas City. Deras bensintank var tom, så de behövde stanna vid en bensinmack för att tanka. När Phillip började fylla bilen med bensin började min dotter skrika "Ameliah andas inte!" Denna gång ringde de snabbt 112. Inom några minuter kom flera

poliser, en brandbil och en ambulans. Läkaren tog Ameliah från min dotters armar, och började återuppliva henne igen.

“Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskningar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.” (Filipperbrevet 4:6-7).

Vi bad Gud om vad vi ville, och frid kom. Även fast vi inte förstod allting så var detta stunden som vi praktiserade tro, och inte förlitade oss på vårt förstånd (Ordspråksboken 3:5-6).

Vi visste inte vad som skulle komma de nästkommande månaderna, men vi visste att allt skulle bli okej. Vi lärde oss att förlita oss på Gud.

Efter många test så informerade doktorerna att Ameliah hade grov somnapné. För att komma hem skulle hon behöva en trakeotomi och bli satt på en ventilator. Annars skulle hon inte klara sig. Under hennes sömnstudie så slutade hon att andas över 50 gånger under en timme. Det såg grovt hopplöst ut, men Gud sa: “Allt kommer att bli okej”.

Med smärta såg vi hur Kaitlin och Phillip krympa i tårar och sorg när de hörde diagnosen och prognosen. Deras hopp förstördes och blev till aska. De förflyttade Ameliah till neonatal vård akuten. Gud grep in och gjorde vad Han gjorde bäst. Dag efter dag så förbättrades hennes värden, och hon behövde mindre och mindre syre. En månad senare så kunde Ameliah åka hem utan ventilator och endast med en liten mängd extra syre.

Doktorerna informerade oss att natten som de tog in Ameliah till akuten trodde de inte att hon skulle klara det. Men Gud hade andra planer. Bön förändrar allting. Idag är Ameliah en välmående två-åring utan några svårigheter från hennes komplikationer från hennes första månad i livet. Bön förändrar allt!